

hed, som jeg mener, vi bør komme bort fra. For det fgl. Theaters Styld har det været aldeles nødvendigt, at man ikke stillede Forfatterne fuldstændig lige overfor det fgl. Theater, som man stiller dem lige overfor Privattheatrene; thi den Tid, som i Estertrykslovens § 18 er sat, for at et Stykke kunde for en Forfatter blive fri, nemlig 5 Aar, er for kort til, at det fgl. Theater kan gaa ind derpaa; jeg tror oprigtigt talt, den i og for sig er for kort: men det er et Spørgsmaal, der ikke er nogen Grund for mig til at komme ind paa. Det vedkommer ikke mig, hvorledes Forfatternes Stilling er lige overfor Privattheatrene, men hvorledes deres Stilling er lige overfor det fgl. Theater, og da vil jeg sige, at den i Estertrykslovens § 18 satte Tid er for kort. Jeg tror, at naar vi sætte 10 Aar, vil det være tilstrækkeligt. Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem særligt fremhævede, er, om de 10 Aar, som her indføres, ere tilstrækkelige for at det fgl. Theater kan bevare sit nationale Repertoire eller ikke. Ere de 10 Aar, som her gives det fgl. Theater til at gennemspille sit Repertoire, tilstrækkelige. Hvis man forlanger at Alt, hvad der er skrevet af Holberg, at Alt, hvad der er skrevet af Dehlenshläger, at Alt, hvad der er skrevet af Hertz eller af Hostrup o. s. v., o. s. v. skal bevares for det fgl. Theater, ja saa har det ærede Medlem Ret, saa ere de 10 Aar for kort et Tidsrum, men det fgl. Theater vil være i Stand til ved denne Bestemmelse om de 10 Aar at bevare det væsentligste af Holberg, de væsentligste og bedste af Dehlenshlägers Raagedier, de Heibergske Vaudeviller, og tillige de i det nationale Repertoire indgaaede Stykker af Heiberg, som „Alferne“, „Elverhøi“ og „Sjovoverdag“ f. Gr., en Del af Hertz, i alt Fald de Stykker, der ere paa Repertoiret, og som sandsynligvis i Fremtiden ville blive optagne — naturligvis ikke hele Hertz, da han har skrevet saa overordentlig mange Stykker — og ligeledes de gamle velkendte Stykker af Hostrup. De ville kunne bevares uden Banfælighed; at optage hvert Aar 5—6 Stykker af det gamle i lang Tid ikke spillede Repertoire, er ingen Banfælighed for Theatret, det maa det kunne gennemføre, det skal det gennemføre — kan det ikke det, kan det i det Hele taget ikke opfylde sin Bestemmelse. Jeg har derfor ingen Frygt for, at denne Lov ikke skulde virke til Held, jeg er tværtimod sikker paa, at den vil virke til Held for Theatret, idet der bevares et nationalt Repertoire, ikke af en enkelt Kunstner, men af alle Kunstner, og af det Bedste af alle Kunstner, som kan

høre til Repertoiret. Jeg er vis paa, at det er en Retfærdighedshandling lige overfor Forfatterne, og jeg er overbevist om, at det vilde være det mest Uheldige, man fra Theatrets Venners Side kunde gjøre, hvis man vilde forhindre, at denne Lov nu kom ud, og jeg haaber heller ikke, at det skal se.

Salkier: Jeg skal tillade mig i det Hele at slutte mig til, hvad den ærede Kirke- og Undervisningsminister bemærkede, og udtale, at det er min Overbevisning, at selv om de Offre, hvormed denne Lov kjøbes, kunne være temmelig store, er der dog paa den anden Side vundet saa Meget, at specielt det fgl. Theaters Venner med Glæde kunne gaa ind paa dem. Jeg tror, at den nuværende Ordning, eller den nuværende Mangel paa Ordning, minder Noget om Absolutismen i Christian den Ottendes Dage. Der var en Magt, som herskede over Landet, og det var en Magt, som man ikke turde bruge, som i Virkeligheden sang paa sit sidste Bers. Nu vil der derimod indtræde en virkelig fast og bestemt Retsorden, som begge Parter ere pligtige at underkaste sig. Det er for mit Vedkommende ingenlunde nogen Anke mod Loven, at Privattheatrene faae et betydeligt Omfang for deres Virksomhed; man kan jo sige, at jo mere de faae Lov at spille af gode Sager, desbedre forsaavidt, desbedre for dem, desbedre for Befolkningen. Det er naturligvis i saa Henseende en Betingelse, og beror jo paa, hvorledes man vil afveie de forskellige Theatres Stilling mod hverandre, hvilken Betydning da denne Frihed, denne Udvidelse af Spilleretten, iaar for det fgl. Theater, og man maa jo vel i saa Henseende lægge megen Vægt paa, hvad den høitærede Kirke- og Undervisningsminister har sagt i Tilslutning til Theatrets nuværende Bestyrelse. Men jeg skal for mit Vedkommende tilføie, at mig er det ingenlunde ukjært, at det fgl. Theater faar noget Tryk paa sig, at det bliver nødt paa sig til i højere Grad end hidtil, at spille det egentlig klassiske Repertoire igjennem. Jeg vil for mit Vedkommende udtale det Haab og det Ønske, at naar nu de private Theatre blive, om jeg saa tør sige, jævnyrdige Søstre med det gamle og privilegerede, med den Førstefødte, den, som er den Ypperste i enhver Henseende, at de saa i Virkeligheden ville gjøre sig denne Jævnyrdighed værdige, og at det vil blive en god og ædel Kæmpetrid; men med det Samme vil jeg udtale det Haab, at det ikke alene maa blive en Kæmp om Fortidens Digtene, men at det ogsaa maa blive saaledes i Danmark for Fremtiden, som det har været i For-